

MAZLUMUN AHINI ALMAMAK LAZIM

Yirmi beş yaşın üzerindeki Manisalılar iyi bilir; Yarhasanlar Mahallesi, bahçeli tek katlı evlerden ibaretti.

Bir gün halletmem gereken iş için çalıştığım Manisa Lisesinden çarşıya doğru yola çıktım. O zamanlar okulun karşısındaki sokağın adı Lise Sokağı idi. Eski yerleşim yeri olan dar bir sokaktı. Lise Sokağından çarşıya doğru giderken eski bir evin kapısı önünde oturan yaşlı bir amca, sokağın başından itibaren dikkatlice bana bakmaya başladı. Selam verip yanından geçerken “Açım ben, açım!” dedi. Ben de çarşıya gittiğimi, dönüşte kendisine bir şeyler alıp geleceğimi söyledim.

Zaten o gün de günlerden Salı idi. O yıllarda, bu sokağın az ilerisinde Yarhasanlar Camii'nin yanında Salı Pazarı kuruluyordu. Çarşıdaki işimi bitirdikten sonra dönüşümde fırından taze ekmek, pazardan da gerekli sebze ve meyveyi aldıktan sonra yola koyuldum. Kapının önünde beni dört gözle bekleyen yaşlı amcaya elimdekileri verdim. Kapıdan içeri girince evin görüntüsünden evde bir kadının olmadığı ve yalnız yaşadığı anlaşılıyordu. Adını ve kimi kimsesi olup olmadığını sordum. İsminin A. olduğunu, yalnız yaşadığını, hiç kimsesinin olmadığını söyledi. Ben de kendisine lisenin müdürü olduğumu, bizim pansiyonda çıkan yemekten her gün kendisine yemek göndereceğimi söyleyerek evden ayrıldım. Okula geldikten sonra okuldaki aşçılara her gün bir kişiye yetecek kadar yemek ayrılarak tarif ettiğim eve göndermelerini istedim. Bir hizmetliyi de bu iş için görevlendirdim. Zaten ev ile okul arası elli – altmış metre civarındaydı.

Sözünü ettiğim eve yemek aksamadan gidiyordu. Ben de ara sıra sokaktan geçerken yaşlı adamın bir ihtiyacının olup olmadığını soruyordum. Bana teşekkür ediyor, karnının doyduğunu söylüyor, ancak beni her gün görmek istediğini belirterek okula gelip giderken bu sokaktan geçmemi istiyordu. Bir taraftan sağlığının iyi olmaması öbür taraftan yalnızlığın ve yaşlılığın verdiği sıkıntı içindeydi. Anladığım kadarıyla dünyada Allah'tan başka kendisine en yakın beni görüyordu.

Yaşlı adamın isteği üzerine okula gelir giderken onun oturduğu sokaktan geçmeye başladım. Beni her görüşünde yüzünde derin bir tebessüm peyda oluyordu.

Bir gün bu yaşlı amcanın evine yemek götüren hizmetli odama gelerek “Müdür Bey, bu gün yemek götürdüğüm evin kapısı kilitliydi. Eve yemek bırakamadım.” dedi. Ben de “İyi, belki bir yakını gelip götürmüştür.” dedim. Herhalde uzaktan da olsa bir yakını sahip çıktı, gelip götürdü, düşüncesiyle sevindim. Hiç olmazsa sorumluluk üzerimizden kalkmıştı.

Gerçekten akşamüzeri okuldan çıkıp evime giderken yine aynı sokaktan geçtim. Baktım, evin kapısı dışarıdan kilitlenen bir asma kilitle kilitlenmişti.

Okula geliş gidişlerim, ayak alışkanlığı olarak bu sokaktan devam etmeye başladı. Bir hafta sonra yine yaşlı amcanın evinin önünden geçerken pencerenin tıkırdadığını fark ettim. Bir de baktım ki A. amca sürünerek pencerenin önüne kadar gelmiş, benim geçmemi bekliyormuş. Fakat evin kapısı dışarıdan asma kilitle kilitli.

Neticede kapının kilidini kırarak içeri girdim. A. amca pencerenin önüne yığılmış kalmış. Evin içinde ise tahammülü mümkün olmayan ağır bir koku vardı. Hemen pencereyi açtım, odayı havalandırdım; ama ağır koku odaya öyle sinmiş ki tarifi mümkün değil. Açlıktan iki büklüm olan A. amca, tuvalete gidemediğinden altına yapmaya başlamış. Manzara çok korkunçtu. Hemen duruma el koymak gerekiyordu. Okula kömür geldiğinde kömürleri kalorifer dairesine taşıyan bir işçi vasıtasıyla A. amcanın evini kısmen de olsa temizlettim. Yine yemek göndermeye devam ettik.

Bu arada aynı mahallede kırtasiyecilik yapan S'ye A. amcanın kapısının neden kilitlendiğini sorduğumda, çırıl çıplak sokağa çıktığı için mahalledeki M. tarafından kilitlendiğini söyledi. Gerçekten son zamanlarda zihni melekesi de bozulmaya başlamıştı. Mahalledeki kadınların ve çocukların rahatsız olmaması için evin kilidini biz aldık. Yemek servisimiz yine devam ediyordu.

O yıl bayram tatili dokuz gündü. Dokuz günlük bayram tatili nedeniyle hizmetliye A.amcanın aç kalmaması için yeteri kadar kumanya bırakmalarını söyledim. Böylece bayram tatiline girdik.

Bayram tatilinden döndüğümüzde A. amcanın öldüğünü, cenazesinin Belediye tarafından kaldırıldığını duydum. Yine aynı sokaktan geçerken kapı komşularından birine, kimi kimsesi olmayan A. amca ile neden ilgilenilmediğini sorduğumda komşusu, beni şaşırtan şu olayı anlattı:

— Müdür Bey, siz bilmiyor musunuz? Bu adam, Manisa'nın meşhur kasaplarından idi. Onun iki tane çocuğu var. Biri Bergama'da, çok zengindir. Altında son model Mercedes arabasıyla geziyor. Diğer çocuğu da Almanya'da bulunuyor, dedi.

Ben de:

— Pekâlâ, neden babaları ile ilgilenmiyorlar? Dedim.

A. amcanın komşusu:

— Müdür Bey, bu adam hanımı öldükten sonra başka bir kadınla evlendi. Bu kadının yanında bir de on beş yaşında kızı vardı. O kadınla evlendikten sonra hem yeni hanımıyla hem (Müsaadenizle burasını yazamayacağım.) yaşadığını öğrendik. Bu durumu çocukları ve mahalle halkı bildiği için sizden başka hiç kimse ilgilenmedi. Biz de sizin ilgilenmenize şaşıyorduk. Yoksa siz bu durumu bilmiyor muydunuz? Dediğinde dona kaldım.

Bu anlatılanları şok olmuş bir halde dinledikten sonra halk arasında söylenen o meşhur söz aklıma geldi: “Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste!”

Ben yine de insan olarak görevimi yapmanın huzuru içindeyim. Allah taksiratını affetsin...

Kadirkeskin45@hotmail.com

www.kadirkeskin.net

Resim: Köşe yazarımız bu hafta Turgutlu Sena Aka Öğrencileriyle beraberdi.